

Sygn. akt V KS 39/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **J. S.**

oskarżonego z art. 157 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 stycznia 2022 r.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 6 października 2021 r., sygn. akt IV Ka [...],

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 19 kwietnia 2021 r., sygn. akt V K [...]

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę,

**2. obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania
w przedmiocie skargi.**

UZASADNIENIE

J. S. został oskarżony prywatnym aktem oskarżenia o to, że „w dniu 12 września 2019 roku pełniąc dyżur na Szpitalnym Oddziale Ratunkowym w [...] Szpitalu [...] przy ulicy [...] dopuścił się rękoczynu wobec A. T., polegającego na uderzeniu go telefonem w twarz, rozcięciu wargi, naruszając w ten sposób nietykalność cielesną A. T. i powodując lekki uszczerbek na zdrowiu”, tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2021 r., sygn. akt V K [...], uniewinnił J. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Od tego wyroku apelację wniósł oskarżyciel prywatny A. T.. Zaskarżył go w całości i zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez przyjęcie, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa.

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 6 października 2021 r., sygn. akt IV Ka [...], uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego wniósł skargę na uchylający wyrok Sądu Okręgowego w W., zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie art. 437 § 2 k.p.k., polegające na uchyleniu wyroku Sądu I instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania celem przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, podczas gdy w świetle przepisu art. 437 § 2 k.p.k. konieczność taka nie zachodzi, czynności Sądu I instancji zostały przeprowadzone prawidłowo, zaś przedstawione przez Sąd powody uchylenia wyroku Sądu I instancji nie uzasadniają wydania orzeczenia kasatoryjnego w niniejszej sprawie.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. jako sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy może uchylić zaskarżone orzeczenie i przekazać sprawę sądowi I instancji do ponownego rozpoznania tylko w jednym z trzech przypadków: zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości oraz wówczas, gdy wydanie wyroku reformatoryjnego naruszyłoby regułę *ne peius*, wskazaną w art. 454 § 1 k.p.k. Uchylenie orzeczenia sądu *meriti* na jakiegokolwiek innej podstawie lub po błędnym ustaleniu wystąpienia którejś z powyższych przesłanek, jest niedopuszczalne.

Wbrew skarżącemu powodem uchylenia przez Sąd Okręgowy w W. wyroku Sądu I instancji i przekazania sprawy oskarżonego J. S. do ponownego rozpoznania nie była konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego

w całości lecz zakwestionowanie dokonanej przez ten Sąd oceny prawnej zachowania oskarżonego, polegającego na rzuceniu (odrzuconiu) w kierunku pokrzywdzonego telefonu komórkowego, który uderzył go w górną wargę i spowodował jej rozcięcie i w rezultacie krytyczna ocena uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego czynu. Sąd odwoławczy stwierdził, że Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny prawnej zdarzenia, ponieważ zaniechał rozważenia odpowiedzialności karnej J. S. za czyn popełniony w warunkach nieumyślności. Sąd Rejonowy przyjął, że brak zamiaru po stronie oskarżonego przesądza o konieczności jego uniewinnienia. Stoi to w sprzeczności z treścią art. 157 § 3 k.k., przewidującego odpowiedzialność sprawcy za przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. popełnione z winy nieumyślnej. Sąd odwoławczy, aprobuując ustalenie Sądu I Instancji o braku podstaw do przypisania oskarżonemu działania w zamiarze spowodowania uszczerbku na zdrowiu A. T., stwierdził jednak, że „zebrany materiał dowodowy wskazuje na popełnienie przestępstwa co najmniej z winy nieumyślnej, ewentualnie z winy umyślnej w zamiarze wynikowym” (uzasadnienie zaskarżonego wyroku, pkt. 3.1., s. 4). Dodał przy tym, że wątpliwości budzi rzetelność zbadania przez Sąd I instancji zapisu z monitoringu.

O ile rzeczywiście powtórna analiza zapisu szpitalnego monitoringu mogłaby zostać przeprowadzona w postępowaniu drugoinstancyjnym, o tyle byłoby to niecelowe, wobec wcześniej wyrażonego przez Sąd odwoławczy przekonania o istnieniu podstaw do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za czyn z art. 157 § 2 k.k. Skazanie J. S. na tym etapie postępowania nie było jednak możliwe w świetle reguły *ne peius*, zabraniającej skazania w postępowaniu odwoławczym w sytuacji, gdy Sąd I instancji wydał orzeczenie uniewinniające (art. 454 § 1 k.p.k.).

Należy więc uznać, że w niniejszej sprawie istniała przewidziana prawem przesłanka wydania wyroku uchylającego orzeczenie Sądu I instancji. Tym samym skarga złożona przez obrońcę oskarżonego podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie, przy czym o kosztach postępowania skargowego zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.